

Č. 1271.

Zabírání budov: Kompetence k zabírání budov v zák. z 11. června 1919 č. 332 sb. z. a n. stanovená nemůže být příslušným úřadem přenesena na jiný orgán.

(Nález ze dne 30. března 1922 č. 4319.)

Prejudikatura: srovn. nál. č. 1199 adm.

Věc: Rudolf P. v J. proti ministru čsl. republiky s plnou mocí pro správu Slovenska v Bratislavě (zast. Dr. Fr. Tomanem) stran zabrání budovy.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Přípisem z — vyzval županský úřad župy Tekovské ve Zl. Moravcích hlavno-sluznovský úřad ve Sv. Kříži, aby dům Jana B. č. p. — v J., bude-li privátní osobě prodán a vystěhuje-li se majitel z něho, zabral ve smyslu zákona ze dne 11. června 1919 č. 332 sb. z. ve jménu županově k veřejným účelům a sice k umístění notářského úřadu a k ubytování notáře. Když se majitel domu vystěhoval a dům prodal st-li, zabral hlavní sluznovský úřad jménem županského úřadu, odvolává se na zmocnění jemu dané, tento dům rozhodnutím ze dne — na základě § 1 cit. zák. pro jmenovaný účel, dodav, že stížnost do rozhodnutí tohoto lze podati do 8 dnů k ministerstvu veřejných prací. Nař. rozhodnutím zamítlo min. s plnou mocí pro správu Slovenska (vládní referát veřejných prací) stížnost Rudolfa P. z důvodů meritorních.

Rozhoduje o stížnosti do tohoto rozhodnutí podané musil nss především z povinnosti úřední zkoumati, byl-li hlavnosluznovský úřad k vydání zabíracího nálezu příslušný.

V tomto směru stanovil zákon ze dne 11. června 1919 č. 332 sb. z. v § 1, že budovy neb jejich části může pro účely veřejné zabráti zemská správa politická a v § 3 stanovil, že o zabrání rozhodne tentýž úřad. Zákon ze dne 19. března 1920 č. 180 sb. z. stanovil v § 1, že k provádění řízení a k rozhodování ve věcech zabírání budov neb jejich částí podle prv uvedeného zákona příslušny jsou na Slovensku a v Podkarpatské Rusi županské úřady. Rovněž zákon ze dne 12. srpna 1921 č. 304 sb. z., jenž nastoupil na místo obou těchto zákonů dnem 6. září 1921 a jenž v § 13 ustanovil, že zabrání podle zákonů těch vyslovená dlužno, pokud nebylo ještě s konečnou platností rozhodnuto, posuzovati dle tohoto nového zákona, určil ve svém § 1 výslovně jako zabírací úřad politický úřad II. stolice, na Slovensku pak a v Podkarpatské Rusi župní úřad.

V daném případě rozhodl v I. instanci hlavnosluznovský úřad, odvolává se na zmocnění udělené jemu županským úřadem. Leč zmocněním tím nemohl se hlavnosluznovský úřad státi příslušným k vydání zabíracího rozhodnutí. Žádný z právě uvedených zákonů nemá ustanovení, dle něhož by županský úřad mohl rozhodování přenést na nějaký jiný orgán a není ani všeobecného předpisu, který by přenešení takové dovoloval, takže pro daný případ platí neporušitelná a absolutní zásada o nezcitelnosti kompetence, kteráž právní zásada tak ovládá veškeré řízení admi-

nistrativní, že ani se svolením stran nemůže určita právní záležitost býti příslušnému úřadu odňata a na úřad jiný přenesena.

Rozhodnutí I. instance bylo tedy vydáno úřadem nepříslušným i mělo býti žalovaným úřadem jako zmatečné zrušeno. Poněvadž však žal. úřad toto rozhodnutí potvrdil, slušelo nař. rozhodnutí jako zákonu odporující podle § 7 zák. o ss zrušiti, aniž bylo možno zabývati se námitkami ve stížnosti uplatňovanými.

Č. 1272.

Řízení před nejv. správ. soudem: K důvodům ekvity nemůže nejv. správní soud při svém rozhodování přihlížeti.

(Nález ze dne 31. března 1922 č. 4317.)

Prejudikatura: nál. č. 307, 482 a j.

Věc: Vojtěch A. v L. proti generálnímu finančnímu ředitelství pro Slovensko v Bratislavě stran pohřebného.

V ý r o k: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Generální finanční ředitelství v Bratislavě poukázalo rozhodnutím z — Vojtěchu A. pohřebné po jeho otci Juliu A., pensionovaném finančním hlavním komisaři, částkou 600 K s připomenutím, že nelze poslední plat Julia A. zjistiti, ze kteréhožto důvodu bylo stanoveno pohřebné na základě pense ročních 2.600 K a že v případě, že Vojtěch A. dokáže, že plat jeho otce byl vyšší než 2.600 K, že se pohřebné zvýší.

Dne — podal Vojtěch A. k ministerstvu s plnou mocí pro správu Slovenska žádost za zvýšení pohřebného na částku rovnající se skutečným výlohám pohřbu. Žádost ta odstoupena byla generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě, které rozhodnutím z — vyslovilo, že zvýšení úmrtvého nad obnos zákonem ustanovený jest vyloučeno.

Rozhoduje o stížnosti řídil se nss těmito úvahami:

Ve smyslu §§ 2 a 7 zák. z 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876 náleží nss-u pouze zkoumati, zda napadené rozhodnutí v mezích stížnosti odpovídá zákonu. Nař. rozhodnutí opírá se o ustanovení § 78 zák. čl. LXV: 1912, který předpisuje, že se pohřebné určuje u úředníků, kteří zemřeli v činné službě a v pensii na základě započítatelného platu, kterého posléze v činné službě požívali, a uvádí pak jednotlivé stupnice platové a vypadající na ně částku pohřebného. Na započítatelné platy ve výši od 2.000 K do 3.000 K připadá pohřebné 600 K. Žal. úřad vzal v nař. rozhodnutí za základ pro vyměření pohřebného částku 2.600 K a určil pohřebné částkou 600 K.

St-1 proti výši částky, na základě které bylo pohřebné vyměřeno, jakož i proti tomu, že částce této odpovídá pohřebné 600 K, ničeho nenamítá. St-1 domáhá se zvýšení pense z důvodu, že se od doby, kdy shora uvedený zákon v činnost vstoupil, drahotní poměry podstatně změnily, že intencí zákona bylo opatřiti bývalým úředníkům slušný pohřeb, na jehož vystrojení přiznaná částka nyní nestačí, a dovozuje z toho, že pohřebné sluší vyměřiti částkou poměrům odpovídajícím.

St-1 snaží se takto docíliti zvýšení pohřebného z důvodů ekvity. Než vzhledem k znění cit. § 78, který jest pro spornou otázku jedině významný,